

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

POBOŽEN MESEČNI LIST

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Držini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

Na tretjeredniško skupščino, posvečeno Srci Jezušovomi v Črensovcih, so za l. 1939. v Din. darovali sledeći: Tretjired z Turnišča, 20, tretjeredniki z Žižkov, 43, tretjerednice z Žižkov, 143, tretjerednice z G. Bistrice, 58, tretjerednice z Črensovec, 103, tretjerednice z Trnja, 81, tretjeredniki z Trnja, 10.50, tretjired z Sr. Bistrice, 50, **skupno: 508.50 Din.** - Izdali smo v Din.: l. 1938. več izdano 14.73, 2 Bogoljuba 36.50, 3 Glasniki Srca Jez. 28, 5 Kat. Misijonov 120, 2 Odmeva in Zamorčka 50, črensovskoj cerkvi na hoštije i sveče 150 Din. **Skupno: 399.23 Din.** Ostalo na l. 1940. čistoga 109.27 Din. — **Bog povrni! Vodstvo.**

Na podporo Marijinoga Lista so darovali v Din. sledeći: Lončarić Pavel, Francija, 21, Barbarić Ana, Francija, 23.75, Morčić Treza, Tišina, 3, Gjura Jožef, Sr. Bistrica, 3 Din. Marija, nebeska Kralica, povrni vam, obilno.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v din. sledeći: Sukić Ana, Francija, 16, Kūhar Jožef, Gradišće, 5, Činč Anton, Francija, 6, obresti 1000, Morčić Treza, Tišina, 2, Gjura Jožef, Sr. Bistrica, 5.60. — Oča sirot, povrni vsem obilno.

Na siromaško blagajno pri Domi sv. Frančiška v Črensovcih so v Din. darovali sledeći: Lani ostalo 1711.60, obresti 66, Gabor Cecilija, Trnje, 50, Trojok Katarina, Francija, 72 Din. - Smilenost do siromakov naj smileni Bog plača z smilenostjov.

Pripomba: Ta siromaška blagajna se je zato ustanovila že l. 1928, gda je strašna toča pobila naš kraj, ka ponesrečenim siromakom i vsem siromakov pridemo na pomoč. To je posebna blagajna za siromake, da se iz nabranih peněz za Doma sv. Frančiška ne bi vkraj jemalo i trošilo. Z te blagajne smo podpirali i bomo tudi sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči. — **Vodstvo.**

Leto 36.

8. julija 1940.

Številka 7.

Marijin slavospev.

Julija 2. obhajamo god Marijinoga obiska ali pohodjenja pri tetici Elizabeti, pri šteroj priliki je Mati boža zospevala najlepšo pesem sveta, svoj Magnificat, po slovensko, svoj Hvalospev ali slavospev. Zdaj smo prišli h konci te lepe pesmi i h konci premišlavanja od Marijine zahvalne pesmi.

Konec pesmi se etak glasi:

„Moč je skazao s svojov rokov, razskropo je nje, ki so gizdavih misli. Mogočne je vrgeo s prestola i povišao je nizke. Lačne je napuno z dobrotami i bogate je odpüsto prazne. Sprejeo je, kak je gućao našim očakom, svojega služabnika Izraela, i se spomno smilenja do Abrahama i njegovoga roda na veke“. (Luk. I. 51, 55.)

S temi rečmi je Marija dokončala svojo zahvalno pesem pri Elizabeti, ki jo je po sv. Dühom spoznala kak mater božo i kak takšo pozdravila.

Keliko žensk je te živelu na sveti, ki pune lepote i bogastva pa oblasti, so bile hvaljene od milijonov. A vse te je Bog zavrgo, ar so bile „gizdavih misli“, vse te „mogočne je vrgeo s prestola“ i zvolu si je za mater „nizko“, ponizno deklico, Marijo. Navuk, ki se ponavlja skoz vso zgodovino človeštva, gizdavi se ponižavajo i ponizni se povišavajo, kak je boži Sin tak lepo i odločno povdarjao „ki se zvisi se znizi i ki

se znizi se zvisi". (Mat. 23, 12.) Bog je neskončno ponizen, zato ga gizdavi, ki vu visino terejo, ne morejo dosegnoti, dosegnejo ga samo ponizni, nizki.

"Lačne je napuno z dobrotami", spevle Marija. Lačne, to je sirote je napuno z svojov miloščov, zato njej je pravo angeo Gabriel v pozdravi „Milošče si puna". (Luk. 1, 28.) Sirota je bila Marija i najbogatejši Bog si je njo, ki je bila z siromaštvom zadovolna, zvalo za mater, da postane kralica nebe i zemle, da postane najbogatejša duša za Bogom. Gledaj moja duša, kak dragi kinč je siromaštvo. Prosta obleka, prosta hrana, prosto pohištvu, prosto stanovanje: vse to so kinči, kinči neskončne vrednosti, ar se v nebi spremenijo v nedopovedljivo bogastvo, ki nikdar ne mine, šteroga, kak Jezuš pravi: „erja pa mol ne pojeta i tatje ne vkradnejo". (Mataj 6, 20.) Bogastvo na tom sveti trpi samo par let, te se pa spremeni, če je bilo grešno nūcano, v večno siromaštvo. Siromaštvo na tom sveti trpi tudi samo par let, i se spremeni v večno bogastvo, če se je mirno prenašalo. O kak veliki deo je siromaštvo, če se prenaša dobrovolno. Sveti Auguštín je zapisao: „Siromaki toga sveta so bogatci drugoga sveta".

S tem, da je Marija mati boža postala, je Bog spuno svoje smilenó obečanje, dano Adami i Evi že v raji, paradižomi, da najmre v greh spadnjenomi človeki pošle Odrešenika. Zato hvali Marija v zadnjih vrsticaj to bože smilenje, štero „na veke" trpi. Na veke bomo vsi zveličani hvalili z Marijov dobrega Boga, ka nas je rešo večne smrti i nas je pripelao v večno zveličanje.

Naš narod god Marijinoga obiskavanja zove za „Srpno Marijo". To pa zato, ar s tem dnevom se začne žetva, štera se je prle samo s srpmi opravljala. Kak bralja s srpom vküp kiti pokošeno vlatovje, tak berimo mi vküp z srpom zahvalnosti navuke, podane iz Marijinoga slavospēva i je kitimo v dožnjek. Te dožnjek je življenje po Marijinom zgledi. Naj bodo v njem sledeče vlati:

1. Hodimo na vsako pot združeni z Bogom, to je mislimo na Boga, kamakoli se podamo.

2. Vodi naj nas lūbezen do Boga i bližnjega, nikdar drūgi namen, ne grešen, ne sebičen, ne posveten.

3. Ponizni bodimo vsepovsedi i se za nikše dobro, ka nam je Bog dao, — vse nam je pa on dao — ne zvišavajmo.

4. Zvišavajmo pa Boga z odkritim srcóm vsikdar. Naj ne vsehnejo ete lepe reči našega naroda nikdar z naših vūst: „Hvala Bogi".

5. Bodimo smileni do siromakov, v siromaštvu pa potrplivi; to dvoje je najlepša hvala za božo smilenost, štera nas je stvorila, rešila i posvetila, pa štera nas je vse tudi v nebo v neskončno veselje pozvala.

Marija, tvoja pesem,
naj vodi stopnje nam,
na konci žitka v jesen,
odpre nam boži hram.

Zato, o mati sladka,
ponavljaj slavospēv,
da bo tva pesem najšla,
vu srci nam odmev. Srčen.

Novomeščniki

Vanek! Sem z krsta te zdigno
pred dvajstišest leti . . .
Tiho je v sveti i mirno . . .
So jakosti v cveti . . .
Rodovi na zemli . . .
so punili tebi
po starših deteŕi
srce no dūšo
ž njimi obilno.

Novomeščnik: Kolenko Ivan
z Črensovec.

Vanek! Tak so te pozvale
k oltari Gospoda
njuve čednosti, molitve . . .
Si boža posoda . . . ;
da boža dobrotā
na svet se razleva
i reši ga greha . . .
Zato si pozvan . . .
V rešenje si dan.

Vanek! Si poslan v rešenje
starini, mladini!
Zdaj ladja vále peneče
orjé v hūdobiji . . .
Zdaj leče v višini
smrt s svojimi krili;
nedužni morili
naj bi se, — groza, —
brezi števíla.

Vanek! Si poslan v rešenje,
v rešenje od greha . . .
V širjenje svete si vere,
v rešenje od pekla . . .
da jakost bi medla
pomogla se . . . , cvela —
Te sade prinesla
bo dūša ti te,
či sveto žive.

Vanek! Za svetost se skrbi,
po noči, po dnevi . . .
V Božem jo najdeš ti Srci . . .
V Gospodovej cerkvi . . .
Pred Njega poklekni
v gorečoj molitvi . . .
I svetosti vrelci
priteko na té . . .
— So moje prošnjé!

Krstni boter.

Sveta Drūžina, Jezuš,
Marija, Jožef, sprosíte čast
oltara Antoni Martini Slom-
šeki, on pa naj sprosi po-
vrnenje naših blodnih bra-
tov i sester, posebno pro-
testantov.

Ka drugo bi mi zato to jutro še preostalo, če ne to, da točim skuze brez tolažbe za neštevilne duše, ki pred odprtim peklom stojijo i se ne strsnejo, nego predrzno se paščijo proti njemi, da bi se vrgli v njegove plamene? Pa vendar nesrečni, postojte malo, postojte malo! Dovolite, da prle, kak te veliki skok napravite v te prepađ, stavim na vas edno pitanje z rečmi istoga proroka Izaiasa: „Što zmed vas more zdržati pri uničujočem ognji? Što more večni ogenj prenesti? (Is. 5, 14).

Odpusti mi, moje ljudstvo; ti se ne smeš od tec odstraniti, dokeč ne daš zadovolivoga odgovora na pitanje, štero ti stavlam: Što z med vas more večni ogenj prenesti? Ka praviš na to, gizdava ženska, ki tak car-taš svoje teli? Moreš ti večni ogenj prenesti? Če ti igla malo rani kožo, že toga ne moreš prenesti; ka misliš zato? Boš mogle tiste strašne sekire sprejeti, štere razsekajo tvoje kotrige, štere razmrcvarijo tvoje kosti i te na veke bodo rezale? Ka odgovoriš ti gizdavi moški, ki se na teliko trūdiš, da bi svet vživao? Boš mogo večni ogenj prenesti? Zdaj niti sagé ednoga siromaka nemoreš prenesti, ki se ti bliža i ti nos draži, ka praviš na to? Boš mogo prenesti tisti moreči smrad, šteri te bo okūžo, davio i te z večnov omedlevicov omoto? Ka praviš ti pijanec? Ka praviš ti preklinjevalni jezik? Ka praviš ti razvūzdanec? Ka praviš ti; mladenec, ki brez brozdenja ščeš vsako svojo želost nasititi? Boš mogo večni ogenj prenesti? O, što z med vas bo to mogo, što bo mogo?

„Žetva je velika, a delavcev je malo. Prosite zato gospoda žetve, naj pošle delavce v svojo žetev“. (Mat. 9, 37-38.)

Ali ka gučim jaz tak dugo tū drugim? Odpustite mi, od sebe, od sebe morem jaz govoriti, od sebe nevolnoga človeka; istina, ne morem tajiti, jaz sem redovnik, ar nosim redovno obleko; ovak sam pa tak nevkočen, tak nepotrpliv, tak nečemuren, tak malo pripravljen, da bi se ostro pokorio, kak bi se dužen bio za svoje grehe. Če se ne morem odločiti, da bi svoje grehe v potrtoj pokori objokavao pred Gospodovimi nogami, če svojo prijetnost na teliko ljubim, če se za svojo čast nateliko skrbim, kak bom mogo jaz nesrečen pri nogaj Luciferovih vso večnost

zdržati? Kajti pri nogaj Luciferovih je mesto za takše, kak sem jaz, to je za tiste, ki so naredili oblubo, da druge pobolšajo, pa nazlūk telikim presvetlenjom, štere so v te namen od Boga sprijali, i nazlūk telikoj znanosti, telikim milošćam, s svojimi deli oblube neso držali.

O, smiluj se nam, o Gospod! Smiluj se nam! Ar med nami ne nikoga, ki bi vüpao to trpljenje na sebe vzeti. Priznamo, da smo grešili, priznavamo: „*Mi smo grešili, mi smo hüdobno delali, mi smo vse tvoje zapovedi prelomili.*“ (Baruch 2, 12). Zato ne vüpamo niti prositi, da se nam s pokorov smilüješ. Pokori nas pa li, smo si to zaslüžili, pokori nas: „*Povrni gizdavci kak si je zaslüžo* (Ps. 93, 2), samo ne pogübi nas, prosimo te na tvojo neskončno smilenje, ne pogübi nas v pekeo. (Dale)

Iz okrožnice papa Pija XI.

od katoličanskega dühovništva.

„Nikaj menje kak po lübezni do čistosti se morajo katoličanski dühovniki odliküvati po nesebičnosti. Sredi pokvarjenoga sveta, kje se vse odava i küpüje, morajo biti brez vsakoga sebičnoga samolübjja. Zaničavajoč vsako nizko poželenje po posvetnom dobički, morajo iskati düše, ne pa penez, pospešüvati božo diko, ne pa svoje lastne. Naj ne bodo najemniki, ki delajo samo za to, da bi prijeli plačo za svoje delo; tüdi ne spodobni tistim, ki toti opravljajo svoje dužnosti, štere njim nalaga slüžba, pa vendar stremijo za lastnim dobičkom i se potegüjejo za povišanje. „Dobri vojaki Kristušovi“ naj bodo, „ki se ne zaplečejo v opravila življenja, da so po voli tistomi, ki je je v vojsko vzeo“. (2 Tim. 2, 3, 4.) Slüžabniki boži naj bodo očevje düš. Naj znajo i vpoštevajo, da se njihovo delo, njihovi napor i njihove skrbi ne dajo punovredno poplačati z zemelskimi kinči i častmi. Dovoljeno njim je vzeti, ka potrebüjejo za živež i obleko, po rečaj apoštola: „Tisti, ki opravljajo sveto slüžbo, živejo od svetišća, . . . i Gospod je odredo, da naj ti, ki evangelij oznanüjejo, živejo od evangelija“. (1. Kor. 9, 13, 14.) Vendar naj se „pozvani k deleži Gospodovomi“, ka pomeni ime „klerik“, potegüjejo samo za tisto plačilo, ki ga je Kristuš oblubo apoštolom: „Veliko je vaše plačilo v nebesaj“. (Mat. 5, 12.) Jaj dühovniki, če pozabi na bože oblube i se pokaže „pohlepnoga po dobički“ (Tit. 2, 21.) pa se vriva i meša med posvetne lüdi, od šterih toži Cerkev z rečmi apoštolovimi: „Vsi iščejo svoje, ne to, ka je Jezüša Kristüša“. (Fil. 2, 21.) Tak ne bi zanemarjao samo svoje slüžbe, nego bi ga tüdi nje-mi izročeni verniki ne poštüvali. Brez dvojbe bi opazili, da njegova dela nasprotüjejo evangelskim navukom, štere je boži Vučiteo jasno izrazo i štere mora sam oznanüvati svojimi lüdstvi: „Ne nabirajte si kinčov na zemli, kje je vničava mol i erja, i kje tovajje koplejo i kradnejo; nego nabirajte si kinče v nebe-

saj", (Mat. 6, 19, 20.) Če premislimo, da se je Judaš, eden zmed Kristušovih apoštolov, „eden zmed dvanajsterih“, kak poročajo evangelistje z žalostjov, zavolo lakomnosti po posvetnom imanji pogrozo v pogübo, lahko spoznamo, da je ravno te düh lakomnosti prizadeo Cerkvi skoz stoletja toliko škode. Lakomnost najmre, štero sv. Düh imenuje „koren vse hüdobije“ (1. Tim. 6, 10), more človeka zapelati v vsakšo pregreho. Če že ne zajde tak daleč, pa vendar takši dühovnik, ki ga je strast oküzila, hoteč ali nehoteč podpira nasprotnike Boga i Cerkve i njim pomaga pri njihovih hüdobnih nakanenjih“.

„Nasprotno pa prava i iskrena nesebičnost pridobi dühovniki vse lüdi, i to toliko bole, koliko več ma v düši, štera ne navezana na posvetno i štera žive iz globoke vere, toploga sočütja z vsemi nesrečnimi. To sočütje naredi dühovnika za očo nevolnih. V njih vidi, časti i lübi Jezüša Kristüša samoga, spominajoč se njegovih reč: „ka ste včिनoli šteromi zmed teh mojih najmenjših bratov, ste meni včिनoli“. (Mat. 25, 40.)

Cvetka trpljenja z našega ogručka

Živemo v dobi svetnikov. Nabožni listi pogostoma objavljajo poročila od oseb obojega spola pa iz raznih stanov, ki so se na tak poseben način odlikovale v jakostnom življenji, ka se je že začno proces beatifikacije ali se pa bo v najkračšem časi. V prvoy vrsti so zastopani Francuzje i Nemci.

Novomešnik: Varga Ludvik
z Strehovec.

A tüdi naš mali narod ma düše, ki jih mora občüdovali, što jih bliže pozna. Edna teh odlikovanih düš je bio Marijan Bezek, klerik Nemškoga viteškoga reda, vmro na glasi svetosti 6. aprila 1931. v ormoškoj bolnici.

Rojen 9. junija 1910. v vesi Hodošica blüzi Ljubljane, se je že kak deček odlikovao v pobožnosti i pridnosti. Želo je postati dühovnik Nemškoga viteškoga reda. Predstojništvo ga je poslalo 2. okt. 1930 v Innsbruck, da bi tam študirao filozofijo. Mladi frater je prineseo sebov lepo maturitetno izpričevalo pa zlato srce. V kratkom časi si je pridobo naklonjenost vseh. A kratek čas je prebivao v zavodi „Cassianum“.

V njegovem dnevniku stojijo reči, štere je zapisao 24. okt.

1930: „Moj Bog, či bi bio jaz Šimon iz Cirene, bi ti pomagao nositi tvoj teški križ.“

I Zveličar je sprejeo to velikodušno žrtvu: 29. okt. se je začela za blagega mladenca križna pot, ki se je končala z njegovim smrtjom.

Teška bolezen na obistih je dala povod, da so ga prepelali v sanatorij križevih sester k operaciji. Predno se je mogla ta zvršiti, so se pojavile mučne bolečine v vüjaj v žlezah. Zdravnik se je bojal najhüjšega. Z velikov vdanostjov je žrtvüvao blagi klerik dobromi Bogi svoje mlado življenje.

Z večkratnov operacijov se je posrečilo ohraniti to življenje — za nadalnje trpljenje. Pri nekšoj takšoj priliki se je zdelo betežniki, da je v očiščilišči. Nego naskori so se njemi odprla nebesa i smeo jo vstopiti v kraljestvo radosti. Veliko pa je bilo njegovo razočaranje, kda se je opet zavedao, videč, da še je na nevolnoj zemli. Zajokao je kak dete.

Kda se njemi je zdravstveno stanje pali nekaj zboljšalo, so se zdravniki odločili za teško operacijo. Pri toj priliki so ugotovili, da je jetika v levoj obisti, a desno so mogli odstraniti. Za bojati se je bilo, da bo trpin izdehno svojo düšo pod nožom. A bilo je ravno nasprotno.

Na splošno začüdenje si je betežnik opomogeo tak hitro, da je zdravnik že dajao vüpanje na ozdravljenje. Bilo je to k Novomi leti. Hipoma pa nastopi velika vročina. Neki dühovnik opomene betežnika na novo smrtno nevarnost i na trojno možnost: popolnoma ozdraveti — še dugo ino vnogo trpeti — naskori vmreti.

I kaj odgovori mladi junak na to? „Popolnoma ozdraveti, oj, to bi bilo dobro. Še dugo trpeti, o bi bilo še bole. I naskori vmreti — to bi pa bilo najlepše!“

Nego glej! Pali je postalo bole. Gospod je pač meo veselje nad tem „novodobnim Jobom“, kak ga je imenüvao njegov zdravnik.

Zdravje se je pač zboljšalo, da se je moglo taki opet poslabšati. Nastopile so nove, skrajno mučne komplikacije, kakše se često pojavljajo pri teh obistnih betežnih. Več kak mesec dni je trpo siromaček nedopovedlive moke.

Sredi februara se je stanje nepričaküvano zboljšalo, zdravnik je začeo pali vüpati. Dne 12. istega meseca si je frater Marijan napravo beležke v dnevnik, gde se zahvalüje Gospodi Bogi za Njegovo dobrotlivost i oblübla začeti sveto življenje, kak si ga je zamislo, nato pa pristavi ete reči: „Sezna ostane moja najiskrenejša žela, da bi mogeo naskori vmreti!“

Dragi Zveličiteo je meo gotovo veselje nad tov zahvalov i nad dobrimi sklepi, a še bole ga je veselilo betežnikovo hrepenenje po večnoj domovini. Nebeski Oča pa ga je šteo vpo-dobiti po svojem dragom Sini i izklesati iz njega krasen umotvor.

Nastopile so nove, strašne bolečine, pali je trbelo težke operacije. Pri tej priliki se je pokazala jakost mladega betežnika v najlepši svetlobi. Zadnji tedni so bili prepuni trpljenja. Nekoč ga pitajo, ka bi včino, če bi njemi Bog dao izbirati med ozdravljenjom ali še hujšim trpljenjem. Betežnik pomisli malo, potem pa pravi: Právo bi: „Lübi Bog, ka ščeš Ti, to ščem tüdi jaz. Določi Ti!“ „Toda če bi lübi Bog šteo, da sami izberete?“ — Pali kratek odmor, potem pa odgovori betežnik z glasom, tresočim se od bolečin: „Izbrao bi si še več trpljenja.“ Kda je nehala vüpanje na ozdravljenje, je bolnik izrazo želö, vmreti v svojoj slovenskoj domovini, ki jo je tak jako lübo. Teški transport v ormoško bolnico je srečno prestao, potem pa se je njegovo telo povživalo v mokaj kak sveča pred tabernaklom.

Na Veliki petek je prejeo sv. Popotnico. „Golgota! Golgota!“ To so bile njegove zadnje reči.

Na vüzemski pondelek je prišo od smrti vstali Zveličar po svojega lüblenca, da ga odpela v nebesa vživat plačilo za junaško, požrtvovalno lübezen.

Brat Marijan, sprosi nam milost, da ti bomo vztrajno sledilo po križnoj poti.

Vse kinče modrosti zadobi dühovnik po včenjej.

Naš stari pregovor pravi: Dober dühovnik se do smrti vči. Ne vči se samo predge, ne vči se samo verenavuka za šole, ne vči se samo po predpisih mešüvati i brevir moliti, on se vči predvsem, da spopolni svojo düšo, da po znanosti bole spozna svojega Jezüša, koga namestnik je i ga nasledüje i po toj poti bliže pripela tüdi vernike k Jezüši. Kem bole je spodoben Jezüši, tem spodobnejše so tüdi njegove ovce Njemi. To pa pomeni, da vu večnosti tem več dobijo, tem više prido, tem več zapopadnejo z neskončne blaženosti bože.

Ki Kristüša razmi, vse razmi, ki Kristüša ne razmi, ne razmi nikaj, pa čeravno ma vse znanosti visokih šol v sebi. Kristüš je sunce pravice i ki se v njega vtopi, stopi v družbo angelov i svetnikov, ki želno želejo v njegov obraz gledati, kak pravi sv. Düh Bog po sv. Petri apoštoli: „V koga želejo angelje gledati“: (I. Petra, 1, 12.)

Kristüša študira dühovnik, Kristüša pregledüjejo, to je njegovo vsakdenešnje opravilo, najmenje pol vüre po premišlavanji i celi den po prizadevanji, da nasledüje Jezüša, gda si pred vsakim delom stavi pitanje: če bi moj Zveličiteo zdaj tü bio, koga zastopnik sam, kak bi on ravnao? I dühovnik se potopi v Kristüšova dela i se ravna po njih, čeravno se to vnogim ne vidi. Ali se vidi to skopačom, če siromake podpira i če glasi z predganice zapoved smilenosti? Ne. Ali se vidi pijancom, če

ne pije alkohola, ali jako zmerno, i če kara pred pijanostjov? Ne. On se ravna po Kristuši i se ne briga i ne sme brigati za nasprotno sodbe ednoga i drugoga. On k Jezušu hodi v šolo i ka se v toj šoli navči, toga se drži, ga te že hvalijo za to, ali grajajo. Duhovnik se drži Kristušovih reči: „Jaz sem pot, pravica i žitek“ (Jan. 14, 6) pa išče to pot, se drži te pravice, zato pa ma žitek v duši, lübezen do Boga i toga vlevle tüdi v vernike. Sveti Bernard etak razložu Kristušove gornje reči: „Jaz sem pot, po šteroj se hoditi more, jaz sem pravica, k šteroj se priti more, jaz sem žitek, v šterom se ostati more“. Sveti Augustin pa etak razložu Jezušove gornje reči: „Pot je v zgledi, pravica v obečanji, žitek v najemi“. To pomeni, ka duhovnik, ki se ravna po Kristuši, de kazao njegov zgled i zato ma obečano pravico, to je miloščo posvečüjüčo, prostost od smrtnoga greha i za to pravico ga čaka plača vu večnom žitki.

Kristuš je kniga duhovnikova, to je tista znanost, v štero se potapla noč no den. Posvetne znanosti duhovnik ne pozna, Kristuš je tak velika kniga, da jo celo življenje ne more prečteti, zato pa za svecko znanost nema i ne sme meti časa. Sveti Augustin piše: „Jaz sem vno go lepoga prečteo iz knjig modroslovcov, sam z strastjov zagovarjao navuke Platonovih vučeni- kov i te držao za modre; jaz sem z dopadenjom naznanjao, ka sem se v njihovih šolaj navčo od Boga, od nature, od popolnoma dobrega — a vse to so bile človeče iznajdbe, drzne trditve, prazne senjarije. Jaz sem k tebi šteo priti, moj Bog, jaz

Novomešnik : Magdič Ivan
z Renkovec.

sem iskao sredstva, z šterimi bi se s tebov zdrüžo i te zadobo, a jaz sem se zobston mučio. Samo te, gda sem obino noge tistoga, ki je srednik med Bogom i lüdmi, Jezüša Kristüša, Boga i človeka, ki naj bo hvaljen vekomaj, samo te sam ga najšeo. Se razmi, da odkrito Istino vživati, je dovoljeno samo nebeskim prebivalcom. Za nas bi to bio pretrdi krüh, šteroga ne bi mogli prenesti. Zato se nam je Boža Reč izročila po včlovečenji kak razstopleno i spremenjeno sladko mleko, štero več ne je teško za nas“. (Izspovedi 7, 18.)

Kristuš je tista kniga, iz štere mora duhovnik zajimati vso

svojo znanost, Kristuš, ki toti presega naš razum, a zadovolji pa vse naše potrebščine.

Kristuš osebno ne vči toti duhovnika, to so zvnredne mi-
losti, dane samo nešternim svetnikom. A potrebno svetlost pa
da vsakomi svojemi namestniki po svojoj pravičnosti, z šterov
duhovnik pride do potrebnoga razumevanja svetoga Pisma i
navukov katoličanske Cerkve. Vči duhovnika Kristuš z svojim
zgledom i z zgledom svoje Matere i Hranitela, Device Marije
i sv. Jožefa, pa z zgledom vseh svetnikov, vči ga z krasnimi
spisi svetih očakov i svetcov. To so učitelje, to so knige za
spoznanje Kristušovo, po teh pride duhovnik do znanosti, ka
„spoznamo njegovo lübezen, štera presega vse pojme i se tak

Novomešnik: Maroša Martin
z Melinec,

v porodnih bolečinaj vso stvarstvo, kak piše sv. Düh Bog po
sv. Pavli apoštoli. (Rim. 8, 22.)

I če gledamo svetke sv. Matere cerkve, ki jo vodi sv. Düh
Bog, ka vidimo. Celo leto je posvečeno življenj Zveličitelovomi,
samo en svetek je pa posvečeni sv. Trojstvi, ki je slavijo an-
gelje i svetniki vekomaj. Zakaj tak? Zato, ar je Kristuš pot, po
šteroj pridemo do presvetoga Trojstva. Ve je Jezuš jasno po-
vedao: „Nišče ne pride k Oči, samo po meni“. (Jan. 14, 6.)
Jezuš sam je to povedao blaženomi Henriki Seuse: „Moje člo-
večanstvo je pot, po šteroj se hodi, moje trpljenje so vrata, skoz
šterih se mora notri iti“. (Dial. 2.)

Den za dnevom moli duhovnik brevir, šteri je poleg reči sv. Duha iz svetoga Pisma napunjen z vzvišenimi zgledi svetnikov. O kak lehka šola za včenje Kristušovoga življenja, ve so si pa svetniki vsi brez izjeme iz cele moči prizadevali, da bi kem bole postali spodobni Jezusi.

Duhovnik more Kristuša poznati, ar ga more drüгим predgati. Kak de ga znao predgati, če ga ne pozna?

Duhovnik mora Kristušovo zaslüženje grešnikom donašati, da se ti rešejo, a Kristušovo zaslüženje samo tisti more z haskom deliti, ki Kristuša pozna i lübi. Duhovnik mora pravične spopolnjavati, a najpopolnejši je pa Kristuš. Njega mora zato duhovnik poznati, da po toj podobi spopolnjava pravične.

Ar je Kristus sama poniznost, zato brez poniznosti Ga nišče ne more dobro spoznati. V poniznosti moli zato duhovnik den za dnevom za miloščo, ka Kristuša vsikdar bole spozna i ga da tüdi vernikom spoznati. Najlepša molitev je pred Najsvetejšim, pred tabernaklom, pred živim Srcom Jezušovim. Zato zahajajo vsi goreči duhovniki sem radi.

Sem, k živomi Srci Jezušovimi, pred sv. tabernakl prihajate tüdi vi verniki radi i goreče prosite to bože Srce, naj nakloni duhovnikom miloščo, da bodo Jezusa dobro spoznali. Če ga bodo oni dobro poznali, ga po njih tüdi vi verniki spoznate i z duhovniki vred lübite. I to je pot, ki vodi v večno življenje.

Dober i slab tisk.

Na vso moč važno vlogo ma dnesden pri vsej zadevaj tisk, prav posebno še, kda ide za razširjenje i okrepitev ustanove Kristušove: sv. Cerkve. Nega skoro sredstva, ki bi v telkoj meri pripomoglo, da se kralstvo Kristušovo ohrani, vtrdi i razširi, kak je dober tisk, dobro čtenje; pa tüdi nega nevarnejšega sovražnika v tom pogledi, kak je slab tisk, slabo čtenje.

Casar Napoleon se je izrazo pri nekoj priliki, da je katoličanski časopis, ki ga je izdajao na Nemškem sloveči borilec za katoličansko stvar: J. Görres, *peta velesila*. I nemški pisateo Alban Stolz pravi: „*Na papiri i z literami se dnesden borita nebesa i pekeo.*“ — „Zabadav bodete zidali cerkve“, — je pravo sv. Oča Pij X. — „zabadav prirejali misijone, zabadav bodo vse vaše dobrodelne naprave, če ne bote širili dobroga tiska — posebno dobroga krščanskoga časopisja“. Kak škof v Benetkah je Pij X. sam ustanovo časopis „Difesa“. Za njega bi vse žrtvüvao. „Pripravleni sam odati svoj prstan i škofovsko palico, samo da ohranim list „Difesa“, je pravo. Kda je katoličanskomi časnikari podaro pero, štero je blagoslovo, je pristavo: „Nega bole plemenitoga misijona, kak je misijon katoličanskoga novinara. Blagoslovim to znamenje vašega pozvanja. Včasi so blagoslavlali meče i orožje krščanskim vojakom, jaz pa držim za važnejše, da zovem blagoslov na

pero katoličanskomi časnikari“. Nemški pisateo Rosegger je zapisao: „Časopis, ti si mogočen predgar našega časa. Reči, ki jih sipleš iz sebe, odmevajo v kratkom po vsoj deželi. Ti predgaš v gostilnaj, kavarnaj, na cestnij železnicaj, na cestnij i železniški kolaj, v zasebnij hižaj i na mestnom trgi. Kde jih je največ zbranj, si ti zagvūšno med njimi i predgaš. Pa tvoja reč ne potihne včasi, kda je izgovorjena, kak n. pr. na predganci, nego se glasi naprej. I ka ne ostane v spomini lūdi, obvisi na papiri. Vsakomi, ki pogledne v njega, predga znova naprej brez počinka, brez prestanka“. — Blažena dežela, kde je razširjeni dober tisk! Jaj pa tam, kde prevladūjejo Cerkvi sovražni časopisi! Po dobrom čtenjej je prišeo n. pr. sv. Justin,

Novomešnik : Pintarič Štefan
z Dokležovje.

prle poganski vučenjak, do spoznanja istine, do sreče v kralstvi Kristušovom. Dobro čtenje je obrnolo na pravo pot svetoga Auguština, sv. Antona Padovanskoga, sv. Alfonza Ligvorjana, sv. Ignacija Lojolskoga i vnogo drugih. Od knige Tomaža Kempčana: „Hoja za Kristusom“, je pravo sv. Frančišek Saleški, da je rešila več dūš, kak ma liter. Zato je vsakoga vernoga katoličana sveta dužnost, da podpira, kolko je le v njegovij močej, dober tisk.

Podpiraj ga s tem, da 1. kŭpŭješ samo dobre knige, da naročaš samo katoličansko časopisje; 2. de te knige i časopise daš čteti tūdi drugim i 3. da tūdi druge nagovarjaš, naj kŭpŭjejo, naročajo i širijo samo brez izjeme, dobre kršćanske knige i časopise. „Katoličanske spise kŭpŭvati, čteti i drugim posojati“, —

je pravo draždanski škof dr. Wahl, „je ravno tak zaslužno delo, kak šterokoli delo pobožnosti ali dobrotelnosti i je dnesden edna najvećšij dužnosti katoličanov.“ — „Što dnes nema smisla za katoliški tisk“, — je povdarjao slavni škof Ketteler, — „ne zasluži imena dobrega katoličana“.

Sloveći italijanski pisateo Ivan Papini je bio v začetki strasten nasprotnik katoličanske cerkve, popolen brezverec. Pa se je zagledao v jako pobožno gospodično. Na vsaki način jo je šteo dobiti za ženo. Pravila njemi je pa, da bi ga že vzela, ali samo pod pogojom, če se bota zdala v katoličanskoj cerkvi. Papini se je vdao. Kda njemi na to zaročenka razloži, da je zdavanje v katoličanskoj cerkvi mogoče samo te, če se zaveže,

da bo dao deco krstiti i vzgojiti v katoličanskoj cerkvi, v katoličanskoj veri, je tudi na to privolo. Mela sta več dece. Žena je že v ranoj mladosti včila v katoličanskoj veri i jo tudi pošilala v katoličanske redovne šole. A s tem ne se še zadovoljila. Odločila se je, da tudi moža pridobi za Jezusa. Kda ednok deca pridejo iz šole, pravi moži lübeznivo kak le more: „Ivan, zakaj pa ti ne pomagaš deci pri včenjej Katekizma? Ka ne vidiš, da sama vsega ne zmorem. Hodi i pomagaj mi malo!“ V začetki je Papini to prošnjo odbio, a na ponovno prigovarjanje se je vdao. Z velikim zanimanjem je poslušao odgovore svoje dece i premišlavo njihovo vsebino. Spoznao je globočino i bogastvo istin, štere vči Katekizem. Obsijala ga je svetlost božega razsvetljenja. Ponosni Papini se je vklono. Popunoma se je spreobrno i s svojov hčerkicov sküпно sprijao prvo sv. obhajilo. Zdaj te sloveči pisateo sam sebe zove „ponizen rob Jezusov!“

Odlično apoštolsko delo, štero dnes s takšov vnemov i z vidnim uspehom izvršavajo posebno Marijine družbenice i družbeniki, je širjenje dobrih, krščanskih časopisov i knjig. Da je to delo posebno drago Bogi i Mariji, da nam naklanja obilno plačilo v večnosti, toga ne trbe posebi povdarjati.

— : —

Sloveči umetnik Führich je naslikao jako genlivo podobo, ki predstavlja mater v sredini lübeznive dece. Žalostno se pa mati zgledavle na drugo svojo deco, ki stojijo na strani, pobirajo kamenje i lüčajo v njo. Tam poleg pri drevi se pa naslanja potuhnjena možka oseba, ki igra na žveglo i napelavle zanikojno deco, da obmetavlejo lastivno mater. Ka ta podoba predstavlja, to se dnesden zaistino v nekom pogledi dogaja.

Mož z žveglov je podoba *slaboga, pohüjšlivoğa, protickerkvenoga tiska*, ki čtevce skažlivo i zvito odvrača od matere katoličanske Cerkve, ki kvari i potvarja njene navuke, širi pa neistine i zmote. I kelko jih je, ki se po slabom čtenjej dajo premotiti, da nato sami zaničavajo svojo dühovno mater: sv. Cerkev i plüjejo na njo. Sam bivši francoski ministrski predsednik Combes je priznao, da je slabo, posebno brez določenoga dobroga cila izdano časopisje na Francoskom svojčas Cerkvi odtrgalo dve tretini ali celo tri četrtine prebivalstva. — Od edne same knige, ki jo je spisao nemški pesnik Goethe (Werthers Leiden) trdijo, da je več mladih lüdi pognala v samomor, kak ma liter. Istina je, ka je pravo nemški pisateo Herder: „Kniga lahko človeka za vse življenje vzgoji, a lahko ga tudi za vse življenje pogübi“, kakša je pač vsebina. Pogübnost slaboga čtenja jako nazorno predstavlja prikazen proroka Zaharija. Vido je letečo knigo, zednim pa čüo glas boži: „Ka vidiš?“ — „Vidim letečo knigo“, odgovori prorok. „To je prekletstvo, ki prihaja nad deželo“, njemi napove Bog. (Zah 5, 1-3.) Ali ne ta kniga prava podoba slaboga tiska, slaboga čtenja? Vnogo ga je i beži

tudi po našoj deželi i širi zmote, napačne pojme, mlačnost, verske dvojbe, nasprotstvo proti Cerkvi i njenim služabnikom, pa lahkoživost i razvuzdanost. Naj je človek še tak vtrjeni v veri, slabo čtenje ga prle ali sledkar omami, zastrupi na pameti i duši i ga ščista pokvari. Sloveči vučenjak Balmes je sam priznal svojim prijatelom: „Vi znate, da je vera globoko vkoreninjena v mojem srci. I vendar ne morem čteti slabe knjige, (če je bio najmre kda za to prisiljeni), da ne bi čüto potrebe, da segnem po dobroj knjigi i se po čtenjej Sv. pisma ali „Hoj za Kristušom“ ali spisov Ludovika Granadskoga znova povrnem v pravo mišljenje“. — Tüdi sv. Terezija z Avile je sama priznala, da jo je v mladosti čtenje neprimernih knjig odvrćalo od Boga. „Kak deleč bi zablodila, če me ne bi ti, o Bog, nazaj pripelao“, je sama zapisala.

Če bi le mogeo lüdem jasno i glasno dopovedati, kak nevaren sovražnik za kraljestvo Kristušovo je slab tisk.

Člani KA, člani Marijinih družb nemajo lepšega pola za svoje apostolsko delo, kak če z razširjanjom dobrih knjig i časopisov vničavlejo kraljestvo šatanovo. To ne je politika, to je delo za Cerkev božo, za poštenost, za zveličanje düš, to je delo po Srci Jezušovom i Marijnom.

„Če ščeš biti Kristusov“, — je pisao Alban Stolz — „drži se samo krščanskoga čtenja; z vsakim novčićom pa, ki ga daš za slabo čtenje, davleš šatani kaporo za svojo düšo“. — Berlinski list „Die Woche“ je v nekoj povesti osmešo častniški stan. Nato so vsi častniki sklenoli, da ne bodo obiskali kazine (častniškoga doma), dokeč bo tam razpoloženi te list. Vćasi ga već ne bilo! — Što od katolićanov bi mogeo podpirati časopis, ki ne pisani v dühi katolićanske Cerkve, ali pa če smeši najdragocenejše svetinje, sv. vero, sv. obrede, molitev, pobožne vernike!

Na Tirolskom je veren vućiteo obiskao svojo sestru, ki je bila omožena z železniškim ćuvajom. Na stoli je pri toj priloznosti opazo list, ki je bio znani po sovražnom pisanji proti Cerkvi. Z vsov resnobov pravi svojoj sestri: „Ti, ali ne veš, da te list z lažjov ino vkanlivostjov napada tvojo sv. vero, da smeši celo našega Gospoda Jezušä Kristušä, šteroga podobu še vidim tü na steni? Znaš ka? Odstrani brezbožni list ali pa podobu Kristušovo; oboje ne spada v isto hižo“.

Kelko je dnesden takših hiž! Na steni majo podobu Križanoga, sliko Brezmadežne, na stoli pa časopis, ki je vse prle kak katolićanski, vse prle kak verski. Oboje nejde vküp. Ali mora podoba Jezušova, Marijina vkraj, ali pa slab časopis! Ali šče znate, ka je pravo Kristuš: „Što ne z menov, je proti meni“. (Mt. 12, 30.) Ž njim pa ne si, če maš v hiži slabo čtenje, če ćteš, podpiraš, naroćas ali celo širiš tisk, ki napada, ćetüdi prikrito, ustanovo Kristušovo: Sveto Cerkev i njene naprave, če smeši n. pr. Marijine družbe, ki so Marijine ćete.

Pobožni opat Ćirjak pripovedava, da je ednok v senjaj zagledno v škrlat oblećeno prelepo gospo, štero sta sprejavala

dva častitliva moža. Spoznao je, da je ta gospa nebeska Kralica v sprevodništvu sv. Ivana Krstitela i sv. Janoša Evangelista. Ide njim proti i poklekne. Prečisto Devico pa prosi, naj stopi v njegovo celico i jo blagoslovi. Gospa je samo z glavov odkimala. Kda ponovi svojo prošnjo, njemi pravi z resnim pogledom: „Kak moreš pričaküvati, da bi šla v tvojo celico, kda maš tam mojega sovražnika!“ Kda se Cirjak prebüdi, je bio jako potrti. Včasi stane, vüžge posvet i preišče vso celico. Tü najde knigo, štero njemi je posodo neki Hezihij, pa je še ne prečteo. Hitro jo pregleda. Na konci opazi dve razpravi krivoverca Nestorija, ki sta vsebüvala zmotne trditve od Kristuša. Zdaj njemi je bilo jasno, zakaj Marija ne štela stopiti v njegovo celico. Včasi je odstrano nevarne knigo, nato se je počüto pomirjenoga i potolaženoga.

Če teda ščeš, da ti bo nebeska Mati sprosila blagoslov iz nebes, moraš včasi odstraniti, ka je pohüšlivoga, necerkvenoga, protiverskoga, sploh vse, ka se ne sklada s tvojov verov, ki je katoličanska i mora biti v skladi Kristušovimi navuki, štere vči katoličanska Cerkev. Što bi se tomi pozivi protivno i še nadale podpirao nekrščanski tisk, je ne katoličanski značaj, ve plüje, da se robato izrazimo, v laslivno sklado i pomaga blatiti lastivno dühovno mater: sv. katoličansko Cerkev. Bodimo to, ka smo, katoličanci, a resni, dobri, značajni katoličani, verni i zaneslivi člani ustanove Kristušove: sv. Cerkve! Kak takši bomo tüdi z veseljom poprijeli za delo v namene KA, ki je rešilna ustanova v svetoj katoličanskoj Cerkvi za zdajšnje resne čase. (I. M. Seigerschmeid „Marija in kat. akcija“.)

*Novomešnik: Sraka Augustin
z Lípovec.*

Obrnite te lepe reči na naš Marijin List i ga širite v vsako hišo Slovenske Krajine. O koliko hiš je brez te duhovne hrane. Se čudivate zato, če vas zapušča boži blagoslov? Ne čudivajte se. Dokeč ste ga radi čteli i se ravnali po njegovih navukaj, kak lepše je bilo v vaših dušaj i koliko več blagoslova v vaših družinaj. Nazaj k Marijonomi Listi.

Dühovnik je drugi Kristuš.

Takši je po svojoj časti i svetosti, štera ga napunjava. Greh je raztrgao razmerje med Bogom i človekom i to razmerje se je samo tak popravilo, da je Sin Boži prišeo na zemlo v človečoj podobi, tü trpo i vmro i sadove svojega trpljenja i svoje smrti izročo v neskončnoj lübezni do konca sveta svetoj Cerkvi, da je ta potom dühovništva deli dušam za večno življenje.

Dühovnik zato dela isto, ka je Kristuš delao. Sv. Augustin piše v razlagi 30. Psalma od Kristuša: „Prišo je, da sprejme sramotenje i da časti; prišo je, da si zajmle žalosti i da zveličanje, prišo je vmret i dat življenje“.

To Kristušovo delo nadelüje dühovnik. Kak je Kristuš srednik naš pri Oči v nebesaj po rečaj sv. Düha: „Vsikdar živoč, da prosi za nas“ (Hebr. 7, 25) tak je na zemli srednik med Bogom i dušami dühovnik. „Eden je Bog, eden je srednik med Bogom i lüdmí, človek Jezuš Kristuš“, pravi sv. Düh Bog v pismi sv. Pavla apoštola, (I. Tim. 2, 5.) A po svojem odičenom v nebo zastoplenji Jezuš vidno ne več med nami na zemli, a cerkev pa k vidnim svestvam mora meti vidne delivce. Zato je Kristuš postavo mesto sebe dühovnike, da v njih gledajo verniki njega i pridejo potom njega k njemi. Zato vči sv. Cerkev po rečaj trentinskoga cerkvenoga zbora „da je Kristuš postavo dühovnike kak svoje namestnike“. Kristuš je glava Cerkve i on po dühovnikaj dela i žive v njej, to je v dušaj, kajti Cerkev so duše, združene po milošči posvečüjočoj z Kristušom.

V dühovnikaj svojih pa Jezuš dela i žive po svetosti. Po toj so oni posebno drugi Kristušje. Sveti Pavel je napisao Galačanom: „Sinki moji, štere znova rodim, dokeč se vpodobi Kristuš v vas“. (Gal. 4, 19.) Duše voditi samo najsvetejši Bog more po milošči posvečüjočoj. A to oblast je dao, kak gornje reči kažejo, svojim dühovnikom. I oni delijo po svestvaj miloščo posvečüjočo v duše i s tem je vodijo za večno življenje. Neskončna čast. A toga düha, da se skrbijo za posvečenje duš, za teh spopolnitev, njim da svetost, štero je Kristuš vlejšao v njihove duše pri posvečenji i štero morajo den za dnevom povekšati v sebi. O molimo zato dosta za dühovnike, Kristušove namestnike, da so puni svetosti i to tüdi v naših dušaj povekšavajo.